

[Henry Hansen.]

en revision af værnepligtslovgivningen, menes jo snart at kunne afslutte sit arbejde, og det fremgik af den højtærede indenrigsministers udtalelser, at såfremt forsvarskommissionen til den tid har afsluttet sit arbejde, kan der eventuelt næste efterår ventes fremsat forslag til en ny værnepligtslov. Under disse omstændigheder synes jeg ikke, der er nogen anledning til at gøre mange bemærkninger, særlig ikke efter de udførlige oplysninger, den højtærede minister gav i sin forelæggelsestale. Mit parti mener, at vi bør forlænge disse midlertidige bestemmelser, så meget mere som jeg forstår, at en del af dem kan forventes optaget i det kommende forslag til en ny værnepligtslov.

Som den højtærede indenrigsminister oplyste, indeholder dette lovforslag i forhold til den hidtil gældende lov en lempelse gående ud på, at det nu bliver lettere for de værnepligtige unge mennesker at rejse til udlandet. Denne lempelse er der grund til at være tilfreds med, og jeg forstår naturligvis, at det må være sådan, at man kan vende tilbage til de gamle regler, hvis forholdene måtte tale derfor.

Medens jeg taler om tilfredshed, vil jeg også gerne lade den gælde den højtærede ministers udtalelser ovre i det andet høje ting gående ud på, at ansøgninger fra de værnepligtige om udsættelse fortsat vil blive behandlet med velvilje og forståelse.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Stegger Nielsen: Den midlertidige værnepligtslovgivning af 16. juni 1945 er jo en lovgivning, som vi fik efter besættelsens ophør, og den er, som det også er sagt her, gentagne gange blevet forlænget med 1 år ad gangen, senest i december 1949. Når det ligger således, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget og ligeledes af den højtærede indenrigsministers forelæggelsestale, at et nedsat udvalg arbejder med udarbejdelse af et forslag til en ny værnepligtslovgivning, er der jo ingen grund til at opholde sig videre ved enkeltheder vedrørende denne sag. Men det er klart, at arbejdet i dette udvalg ikke kan afsluttes, før den nye forsvarsordning er en kendsgerning, og indtil da må vi naturligvis forlænge den midlertidige lovgivning; det er det, nærværende lovforslag tilsigter.

Jeg hilser med tilfredshed, at den højtærede indenrigsminister under den diskussion, der har været i det andet høje ting og

nu også her, har givet tilsagn om, at vedrørende udsættelse med at møde på session vil den gængse praksis blive opretholdt, så at man også fremtidig vil kunne få udsættelse. Man har ikke ret dertil, men man vil kunne få den, når man i en ansøgning angiver gyldige grunde derfor; heri vil der altså ikke ske nogen forandring. Som følge af den lempelse, der er foreslået med hensyn til rejser, bliver det nu den almindelige regel, at rejser kan foretages efter anmeldelse om afrejse og tilbagekomst. Dette gjaldt tidligere ikke for de værnepligtige, der skal møde på nærmest forestående session; de skulle have indenrigsministeriets tilladelse. Den nye ordning kan vi bifalde som en rimelig og god ordning.

Jeg kan da på mit partis vegne anbefale lovforslaget om en forlængelse af den midlertidige værnepligtslovgivning for 1 år indtil udgangen af 1951 til hurtig vedtagelse.

Aage Johansen: Jeg kan på mit partis vegne tilsige hurtig og velvillig behandling af det foreliggende lovforslag. Vi finder den højtærede indenrigsministers motivering for lovforslagets fremsættelse velbegrundet, og jeg skal derfor ganske kort anbefale det til vedtagelse.

Oluf Johansen: Det kan være farligt at give ministre midlertidige love; de bliver som regel forlænget år efter år og får let varighedens præg, idet de indpasses i den ordning, som de for en kortere tid skulle ændre eller supplere. Jeg bliver næppe modsagt, når jeg siger, at ministre kan skifte, men det viser sig jo, at selvom det sker, følger de midlertidige love med som en arv fra forgængereren. Sådan også med denne lov. Mit parti har aldrig kunnet se, at denne lov var særlig nødvendig. Den kunne i en række tilfælde være til gene for unge værnepligtige, der skulle studere eller stod overfor et eller andet, der greb stærkt ind i deres fremtidige forhold. Her tænker jeg også på muligheden for at få lov til at rejse til udlandet, hvadenten det gælder uddannelse og dygtiggørelse eller andet, der kan have betydning for de pågældende. Vor opgave blev derfor at sikre, at der toges videst muligt hensyn til disse unge mennesker, med andre ord, at lovens bestemmelser enten slet ikke eller mindst muligt blev brugt. Vi søgte at afæske de forskellige indenrigsministre et løfte om imødekommenhed overfor de unges ansøgninger om udsættelse, og jeg mener at kunne sige, at de skiftende indenrigsministre har fastlagt en praksis, der går ind for meget